

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a dr. Lakatos István ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Főosztály (1054 Budapest, Szalay u. 16., ügyintéző: dr. Földesi Margit) által képviselt **Fejér Megyei Bíróság** (8000 Székesfehérvár, Dózsa Gy. út 1.) I.r. és **Veszprém Megyei Bíróság** (8200 Veszprém, Vár u. 19.) II.r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. november 30. napján kelt 41. F.P. 22.584/2006/13. számú ítélete ellen a felperes 2006. december 15. napján 14. sorszám alatt benyújtott és 2007. augusztus 22. napján Pf.3. sorszám alatt pontosított fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja

Kötelezi a felperest, hogy az állam javára, az adóhatóság felhívására az ott írt számlára fizessen meg 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2005. augusztus 12. napján terjesztette elő keresetét a Fejér Megyei Bíróság előtt, melyben összesen 137.045.929 Ft kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Az utóbb felhívásra közölt pontosítás szerint követelését a Székesfehérvári Városi Bíróság 6. P. 20.181/2001., a Fejér Megyei Bíróság Pf. 21.427/2001. és 4. G. 40.018/2002., a Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. és a Veszprém Megyei Bíróság 1. Pf. 21.309/2002. számú eljárásaira alapozta. Sérelmezte, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság előtti ügyben a per tárgyát képező kölcsönszerződésben szereplő összeg átutalásának tényéről az ezt alátámasztó bizonylat nélkül történt meg a döntés, elfogadva az ellenérdekű fél azon előadását, hogy az átutalás megtörtént. Ennek eredményeként a szerződés

érvénytelenítése nem történt meg. Az eljáró bíró magatartását tapasztalva, a felperes „elvette tőle az ügyet” azáltal, hogy keresetét összevonta egy másik alperessel szembeni követelésével, miáltal a perérték több mint 30.000.000 Ft lett, és így a városi bíró már nem ítélezhetett. Ennek ellenére hatáskör hiányában e per I.r. alperesére részíteleket hozott, és csak ezt követően rendelte el az áttételt. A részíteleket a felperes érvénytelennek minősítette. Az áttételt követően eljáró Fejér Megyei Bíróság is megtagadta a banki átutalásra vonatkozó adatok bekérését. A nem érvénytelenített szerződésből eredően a felperes kára (követelése) 25.176.216 Ft volt. A bírósági végrehajtás 33.700.000 Ft kárt idézett elő. A "N. B. A. B." Rt. az ellene kártérítés iránt indított perben a károkozást elismerte, peren kívüli egyezséget is felajánlott, amit utóbb visszavont. Ebben az ügyben is elfogult volt a felperessel szemben az eljáró bíró, mert ez esetben is megtagadta az átutalással kapcsolatos perdöntő bizonyíték bekérését. Erre a perre alapozva 57.169.713 Ft kárt érvényesített. További 1.000.000 Ft-ot igényelt ügyvédi költség, fellebbezési díj, postaköltség, gépelési és másolási költség, útiköltség felmerülte miatt. 20.000.000 Ft nem vagyoni kárt érvényesített. 2006. március 2. napján előterjesztett keresetmódosítás szerint a Székesfehérvári Városi Bíróság a 6. P. 20.181/2001. számú ügyben azzal valósított meg jogsértő magatartást, hogy a perben támadott kölcsönszerződés semmisségét nem állapította meg. Ezért jelen perben kérte annak kimondását, hogy a "N. C." Kft-vel megkötött kölcsönszerződés semmis. Mivel semmis szerződéssel jogot nem lehet szerezni, minden vonatkozásban vissza kell állítani a szerződéskötés előtti állapotot, a semmisség következményeinek meg nem állapítása miatt keletkezett kárait az alpereseknek kell megtéríteni. Az alperesek egyetemleges marasztalását kérte. Kérte ingatlana tulajdoni lapján a szerződéskötés előtti állapot helyreállítását, a nyugdíjára vonatkozó letiltás megszüntetését, a számlájáról leemelt összesen 5.440.000 Ft visszafizetését, a számlájáról leemelt "részvényei" mindösszesen 8.921.883 Ft ellenértéke megfizetését, nyugdíjából teljesített 2.419.193 Ft letiltás visszafizetését, a "N. C." Kft-nek befizetett 250.000 Ft megtérítését. Ingatlana után 1.200.000 Ft elmaradt jövedelmet érvényesített, mert elveszítette a szőlőterület termését. 2.000.000 - 2.000.000 - 2.000.000 - 2.000.000 Ft nem vagyoni kárt érvényesített házassága megromlása, családja szétesése miatt, hitelrontás miatt, életkörülményeiben történt jelentős visszaesés miatt, és egészségi állapota megromlása miatt. Postaköltség címén 20.000 Ft, telefonköltségre 90.000 Ft, útiköltség fejében 110.000 Ft, ügyvédi költségként 555.000 Ft, fellebbezési díj címén 15.000 Ft, gépelési, másolási költség fejében 18.000 Ft megtérítésére tartott igényt. Kizárólag az I.r. alperessel szemben érvényesítette 22.433.899 Ft megtérítését, mert a 6. P. 20.181/2001. számú ügyben az ellenérdekű fél a szerződésszegését és károkozását elismerte, keresetét mégis elutasították. Meghatározott tételek után késedelmi kamatot érvényesített. A 2006. október 31. napján előterjesztett iratban a felperes az alperesek egyetemleges marasztalását összesen 63.830.964 Ft erejéig kérte fenntartva a csak az I.r. alperessel szemben érvényesített további 22.433.899 Ft-os követelést. Jelen perben is indítványozta az átutalással kapcsolatos banki információ beszerzését.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A Székesfehérvári Városi Bíróság 6. P. 20.181/2001. számú ügyére alapított felperesi követelés tekintetében kifejtették, hogy a felperes a rendes jogorvoslatot nem vette igénybe, minthogy fellebbezését és igazolási kérelmét elutasították, a Legfelsőbb Bíróság is hivatalból utasította el a felperes felülvizsgálati kérelmét. A 15. sorszámú meghozott részítélet 2001. november 5-én jogerőre emelkedett. A felperes e perben a keresetét további alperesre kiterjesztette 10.764.050 Ft tőkeösszeg megfizetése érdekében, ezért a Székesfehérvári Városi Bíróság 28. sorszámú végzésében elrendelte a keresetlevél áttételét hatásköre hiánya miatt. Az eljárás a Fejér Megyei Bíróságon G. 40.018/2002. számon volt folyamatban, majd 60. sorszám alatt a keresetet elutasító ítéletet hozott. A felperes több alkalommal terjesztett elő elfogultsági kifogást, melyeket a Legfelsőbb Bíróság nem talált alaposnak. A felperes az ügyben eljáró bírák ellen a Központi Ügyészségi Nyomozó Hivatalnál is tett feljelentés. Mindkét ügyben a felperes a rendes jogorvoslat lehetőségét nem merítette ki, és ez a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének egyik feltétele hiányát jelenti. A Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. számú pere végrehajtás megszüntetésére irányult. E per adatai szerint a felperes és a "N. C." Kft. közjegyzői okiratba foglalt szerződést kötött, teljesítés hiányában került sor a végrehajtási záradék kiállítására. Az így megindult végrehajtás megszüntetése iránti perben a felperes azt állította, hogy a követelés érvényesen nem jött létre, a kölcsön összegét nem ő, hanem egy harmadik személy kapta meg. A felperes azonban a jogerős ítélet szerint nem bizonyította, hogy a végrehajtás megszüntetésének feltételei fennállnának. Az alperesek előadták, hogy a kártérítési per nem folytatása a jogerős ítélettel lezárt más felek között folyamatban volt pernek, a kártérítés iránti perben a jogerős döntés nem vizsgálható felül. A felperes keresete jogellenesség hiányában megalapozatlan.

A Fővárosi Bíróság 2006. november 30. napján meghozott 41. F.P. 22.584/2006/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az államnak külön felhívásra, az abban megjelölt módon és időben 900.000 Ft kereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a felperes által érvényesített követelést a Ptk. 339. § (1), 349. § (1) és (3) bekezdésében írt szabályok alapján vizsgálta. Az I.r. alperessel szembeni igény tekintetében megállapította, hogy a felperes a Székesfehérvári Városi Bíróság előtt P. 20.181/2001. számon folyamatban volt perben a rendes jogorvoslatot nem vette igénybe, minthogy fellebbezését elkészttség miatt a Pp. 237. §-a alapján jogerősen elutasították. A Fejér Megyei Bíróság 4. G. 40.018/2002. számú perében a felperes szintén nem élt a rendes jogorvoslat lehetőségével, hiszen fellebbezését ez esetben is a Pp. 237. §-a alapján - annak hiányos volta miatt - hivatalból jogerősen elutasították. Ebből az következik, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdésében meghatározott és elengedhetetlen elem, a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevétele hiányzik. Ez pedig az alperesi felelősség megállapításának szükséges feltétele. Ezen egyetlen feltétel hiánya miatt az I.r. alperessel szembeni kártérítési felelősség többi elemének vizsgálatát az

elsőfokú bíróság szükségtelennek minősítette, és az I.r. alperessel szembeni keresetet ez okból elutasította.

A II.r. alperessel szemben érvényesített igény a Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. és a Veszprém Megyei Bíróság 1. Pf. 20.575/2003. számú ügyével állt összefüggésben. A felperes kárát arra alapozta, hogy egy kölcsönszerződésben szereplő kölcsön összegét nem kapta meg, ezt az ügyet első fokon tárgyaló bíró is elismerte és ítéletében le is írta. Ennek ellenére mind az első, mind pedig a második fokon eljáró bíróságok a felperes számára kedvezőtlen döntést hoztak. A felperes ezen eljárásokat illetően a bíróságok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelését támadta, illetve sérelmezte, hogy a bizonyítási indítványainak nem adtak helyt. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 6. P. 20.181/2001. számú ügyében 15. sorszám alatt részíteleket hozott, ami jogerőre emelkedett. E jogerős részítelek a felperes keresetét elutasította megállapítva, hogy a peres felek között a kölcsönszerződés érvényesen létrejött, és e szerződés alapján a felperessel ellenérdekű fél a teljesítési kötelezettségének eleget tett. A Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. számú ügyében ennek a határozatnak a tartalmára figyelemmel volt és a bizonyítékok sorában ezen előzményi iratot is értékelve hozta meg a döntését. A Pp. 229. § (1) bekezdésében szabályozott a jogerős ítélethez fűződő anyagi jogerő következményeként a felek közötti jogvitát az ítélet végérvényesen elbírálja, a jogerős ítéletben foglalt döntés a felekre, továbbá más bíróságokra és hatóságokra egyaránt irányadó, a felek az ítéletben elbírált jogot többé nem tehetik vitássá. A Veszprémi Városi Bíróság eljárása során a Székesfehérvári Városi Bíróság jogerős részíteleit figyelembe vette a felperes végrehajtás megszüntetése iránti keresete elbírálásakor. A felperes előadta, hogy az eljáró bíróságok törvénysértő döntést hoztak az ügyében. E körben a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése jogalapjaként a törvénysértő jogerős ítéletet jelölte meg. A II.r. alperes ellenkérelmét az elsőfokú bíróság megalapozottnak minősítette abban a körben, hogy jelen per folytatása lenne a jogerős ítélettel lezárult, más felek között folyamatban volt pernek, azonban a bíróság jelen perben nem állapíthatta meg az eljárás alapjául szolgáló ügyben meghozott döntések jogellenességét.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte a Ptk. 339. § (1) bekezdés első fordulata szerinti kárelemeknek, így a kárnak, annak mértékének, az alperesek jogellenes magatartásának és az okozati összefüggésnek a bizonyítása. A felperes e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy mellőzte a felperes azon indítványának teljesítését, miszerint a pénzintézetet keresse meg a 10.000.000 Ft átutalásával, a pénz mozgásával kapcsolatos információ végett, minthogy ezt szükségtelennek minősítette. A II.r. alperessel szembeni keresetet is elutasította az elsőfokú bíróság.

Az alperesek perköltségigényt nem érvényesítettek. E körben az elsőfokú bíróság a határozathozatalt mellőzte a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték viseléséről az illetékekről szóló 1990.

évi XCIII. törvény (Itv.) 64. §-a, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A felperes személyesen előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte és az I-II.r. alperesek egyetemleges károkozásával kapcsolatos felperesi igénynek megfelelően az alperesek marasztalását a tőkeösszegben, annak kamataiban és a perköltségben. Emellett az I.r. alperest a "N. B. A. B." Rt. alperes elleni kártérítés iránti per új eljárására kérte kötelezni. A jogi képviselő által jegyzett joghatályos fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult és a rendelkezésre álló peranyag, a felperes által dokumentált okiratok, hatósági, végrehajtási, árverési, jelzálogjogi terhelési bizonylatok, a felperes nyugdíját csökkentő rendelkezések alapján 83.430.078 Ft kártérítés megítélését kérte, továbbá a felperes nyugdíjának jogsértő levonásának megállítást és visszatérítését. Az elsőfokú bíróság ítéletét iratellenesnek, ellentmondásosnak, többszörösen szándékos helytelen joglogikai tévedésen alapulónak, megalapozatlannak, részrehajlónak és elfogultnak minősítette, miáltal az jog- és törvénysértő. A felperes kártérítési igényének jogi alapjaként a Ptk. 234. § (1), 339. § (1) és (2), 349. § (1), 355. § (1), 359. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdését, 23. § (1) bekezdés a) és b) pontját, (2) bekezdését, 27. § (2) bekezdését, 28. §-át, 190. § (2), 206. § (1) és 252. § (1) bekezdését, továbbá az Alkotmány 50. § (1), (2) és (3) bekezdését jelölte meg.

A fellebbezés indokolásában a Székesfehérvári Városi Bíróság 6. P. 20.181/2001. számú ügyével kapcsolatban előadta, hogy az ott eljáró bíró megsértette a Pp. 27. § (2) bekezdését, 28. §-át és 190. § (2) bekezdését azáltal, hogy a perérték összevonását követően nem tette át azonnal az ügyet hatáskör hiányában a megyei bíróságra. Hatáskör hiányában részítéletet sem hozhatott volna. Ebben az ügyben a felperest képviselő ügyvéd a címére postázott részítéletet nem vette át, ezáltal a részítélet a felperes közrehatásán és hibáján kívül jogerőre emelkedett. Az ügyvéd hibája vezetett arra, hogy a felülvizsgálati kérelmet a Legfelsőbb Bíróság hivatalból elutasította. Az ezen ügyben eljáró bíró tevékenysége szabad utat engedett az át nem adott kölcsönösszeg visszakövetelésének jogcímén a felperessel szembeni végrehajtásnak, melynek keretében a felperes különböző vagyontárgyait, vagyonelemeit végrehajtás alá vonták. A Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. számú ügyével kapcsolatosan fenntartotta, hogy az eljáró bíró ítéletének indokolásában a két peres fél nyilatkozatától eltérő tényállást állapított meg. Megsértette a felperes jogait és ezáltal a Ptk. 234. § (1), Pp. 3. § (1) és (2), 190. § (2), valamint 206. § (1) bekezdésében írt szabályokat. Ezen ügy másodfokú, 1. Pf. 20.575/2003. számú eljárása tekintetében a felperes sérelmezte, hogy az ítélet szóbeli indokolása eltért az írásba foglalt ítélet szövegétől. Előadta, hogy a szóban kihirdetett ítélet azt tartalmazta, hogy a felperes perelje az összeget a harmadik személytől, akinek a számlájára az átutalás történt. Ez a kitétel azonban az írásba foglalt ítéletben már nem szerepelt. Ezáltal sérült a Pp. 2. § (1) bekezdésében szabályozott tisztességes eljárás követelménye. A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság legnagyobb tévedése az volt, hogy elfogadta és leírta, miszerint a felperes nem igazolta a csatolt bizonyítékokkal azt a perbeli állítását,

hogy az előzményi eljárás alapjául szolgáló követelés érvényesen nem jött létre. Az elsőfokú bíróság helytelen jogi és logikai következtetéseket vont le és ennek eredményeként helytelen konzekvenciákra jutott. Ezáltal sérültek a Ptk. 234. § (1), 355. § (1), a Pp. 2. § (1), 206. § (1) bekezdései, továbbá az Alkotmány már korábban felhívott rendelkezései. A végrehajtás során a felperestől lefoglalt, elárverezett, illetve letiltott saját vagyont meghaladóan a következő károk keletkeztek: 1.) az ingatlana elárverezése következtében a betelepített 400 négyszögöl szőlő termésétől illetve az évenkénti 10 hl bortól és annak értékétől esett el a felperes (1.400.000 Ft); 2.) a felperes házassága felbomlott, ezzel összefüggésben keletkezett nem vagyoni kára (2.000.000 Ft); 3.) hitelrontás miatti nem vagyoni kára (2.000.000 Ft); 4.) életkörülményeiben beállott romlás miatti követelés (2.000.000 Ft); 5.) egészségromlása miatti igény (2.000.000 Ft) és 6.) a felperesre kényszerített peres- és hatósági eljárások költségei (1.000.000 Ft). Végül rámutatott, hogy a "N. B." Rt-vel szembeni perben az ottani alperes beismerte károkozását, az eljáró bíróság ezen elismeréssel szemben nem hozhatott volna ellentétes ítéletet.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, perköltségigényük nem volt. Előadták, hogy a felperes változatlanul az ún. alapügyben számára kedvezőtlen döntéseket sérelmezi, azonban ezek orvoslására jelen perben nincs mód. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, helytállónak minősítették az alperesek az arra alapított határozatot. Állították, hogy az eljárások során jogszerű volt, a tevékenységük a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének általános és különös feltételei hiányoznak. Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az l.r. alperes sérelmezett eljárásában a rendes jogorvoslati lehetőséget nem merítette ki, ezért a kártérítés további elemeinek vizsgálata szükségtelen.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés), ezért a másodfokú bíróság teljes terjedelmében felülbírálta.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetése is helytálló. A jelen eljárás keretében az volt vizsgálandó, hogy az alpereseket a felperes által meghatározott peres eljárások mikénti lefolytatása miatt terheli-e a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség figyelemmel a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében megfogalmazott általános szabályára is. A kártérítési felelősség csak akkor állapítható meg, ha annak általános és különös feltételei egyidejűleg fennállnak. Bármelyik elem hiánya arra vezet, hogy a kártérítésre irányuló követelés nem teljesíthető.

Előjáróban rögzítendő, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított per nem folytatása a felperes és harmadik személyek között folyamatban

volt, jogerős ítélettel lezárult eljárásoknak, nem minősíthető egyfajta a perrendtartásban nem szabályozott rendkívüli jogorvoslatnak. Nincs lehetőség a bírósággal szembeni, a Ptk. 349. §-ára alapozott perben egy más felek között folyamatban volt eljárás ítéletének megváltoztatására.

A Székesfehérvári Városi Bíróság 2001. június 11. napján kihirdetett 6. P. 20.181/2001/15. számú részítése és a Fejér Megyei Bíróság 2004. október 21. napján meghozott 4. G. 40.018/2002/60. számú ítélete első fokon jogerőre emelkedett. Mindkét ítélettel szemben a felperes előterjesztett fellebbezést, de az az első esetben elkészt, a második esetben pedig hiányos tartalmú volt, így a fellebbezések mindkét ítélet ellen hivatalból lettek elutasítva. A Ptk. 349. § (1) bekezdése értelmében államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A rendes jogorvoslat igénybevétele, mint kritérium akkor teljesül, ha a fél joghatályos - tartalmi és formai követelményeknek egyaránt megfelelő, elbírálásra alkalmas - rendes jogorvoslattal él. A felperes e két ügyben úgy terjesztett elő fellebbezést, hogy azokat elkészttség illetve hiányos tartalom miatt hivatalból el kellett utasítani. A jogorvoslat elmulasztása szempontjából közömbös, hogy mi volt annak az oka, a fél vagy jogi képviselője magatartására vezethető-e vissza. A felperes tehát e két eljárás tekintetében kártérítési követelést a Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott különös feltétel hiányában nem érvényesíthet megalapozottan.

Egyéb körülmény vizsgálatára nem volt ok, mert a kártérítési felelősség egyetlen elemének hiánya a kereset elutasítását eredményezi. A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel azonban a másodfokú bíróság indokoltnak tartja rögzíteni, hogy a Székesfehérvári Városi Bíróság 6. P. 20.181/2001/15. számú részítemének kihirdetéséig a felperes keresete az ott megjelölt két alperessel szemben vagylagosan volt 10.000.000 Ft tőkeösszegű. Azaz a pertárgyérték 10.000.000 Ft volt, és az akkor hatályos Pp. 23. § (1) bekezdés a) pontja értelmében e pertárgyérték mellett a per elbírálása helyi bíróság határákörébe tartozott.

A Veszprémi Városi Bíróság 15. P. 21.682/2002. számú ügyében a felperes a rendes jogorvoslatot joghatályosan igénybe vette. Ezen ügy kapcsán a felperes azt sérelmezte, hogy a másodfokú ítélet szóban kihirdetett tartalma eltért az írásba foglalt szövegtől annyiban, hogy az utóbbi már nem tartalmazta azt a tájékoztatást, miszerint a felperes perelje az összeget a harmadik személytől, akinek a számlájára az átutalás történt. Bár jelen per keretében a felperes előadásán túl semmi adat nincs arra, hogy a szóbeli és írásbeli ítéleti indokolás eltért volna, feltéve, de meg nem engedve, hogy ez így történt, önmagában kártérítési felelősséget nem alapoz meg. Az eljáró bíróság mindig csak az adott peres felek közötti jogvitát bírálhatja el. Ez történt a perbeli esetben. A bíróságnak nem feladata a feleket arról tájékoztatni, hogy adott esetben kivel szemben érvényesíthető még igény, tájékoztatási kötelezettség csak az előtte folyamatban lévő eljárást illetően van a polgári perrendtartás által megszabott keretek között. Az állítólagos szóbeli tájékoztatás

írásba foglalásának hiánya a felperest nem akadályozhatta abban, hogy azzal szemben, aki álláspontja szerint jogalap nélkül jutott a felperesnek szánt, átutalt összeghez, igényt érvényesítsen. E magatartás a kártérítési felelősség megállapítására alkalmatlan.

Nem volt jogsértő, hogy a felperes által kezdeményezett végrehajtás megszüntetése iránt indított perben a korábban meghozott 6. P. 20.181/2001/15. számú részítéletet a bizonyítási eljárás keretében figyelembe vették. A Pp. 229. § (1) bekezdése kimondja, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek (anyagi jogerő). A felperes és "N. C." Kft. között az adott jogvitát a részítélet jogerősen elbírálta, az abban elbírált jog, vagyis - hogy a kölcsönszerződés kölcsönadói teljesítése megtörtént - vitássá nem volt tehető. Ezt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság. Mivel pedig a végrehajtás megszüntetése iránti perben a jogerős részítéletet figyelembe kellett venni, azt a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében nem lehetett vitássá tenni, jogszerűen járt el a II.r. alperes, amikor a végrehajtás megszüntetése iránti perben a jogerős részítélet tartalmát értékelte, és ennek megfelelően hozta meg a döntését. A II.r. alperes esetén a kártérítési felelősséget a jogellenes magatartás hiánya zárja ki.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes oldalán megtérítendő másodfokú perköltség nem merült fel, e tárgyban rendelkezni nem kellett. A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésére, az Itv. 74. § (3) bekezdésére és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére figyelemmel tartozik a fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

Budapest, 2007. november 8.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: